

Folkemuseets Restaurant

er for en dyktig fagmand tilleie
paa rimelige vilkaar.
Henv. paa museets Kontor fra Kl. 10—1.

fronten, grep jeg mig selv i at nynne
folkevisens ord:

Imellem bjerg og dale
Der gæller ugle og orn.
Det græder saa mangen enke
Og halvflere faderløse børn.

De fruer sidde i høieloft
Og venter deres herrer komme.
Hestene de kom blodig hjem.
Men sadlerne de var tomme.

Da gudstjenesten var sluttet, gik
riksdagsmændene i flok og følge over
slotsplassen, som var avspærret, ind
i slottet og op i den hvide sal. Der
fortes meget streng kontrol. Vore
legitimationspapirer blev prøvet ikke
førre end fire ganger, før vi naadede
op i salen. Man følte sig tilsynelatende
ikke tryk. Salen fyldtes efter-
haanden. Rikskansler v. Both-
mann Hollweg møtte i dron-
uniform og tok opstilling ved høire
side av tronen. Til høire for ham
alle ministrene. Da jeg antok, at kei-
seren, som sedvanlig naar riksdagen
aapnes, vilde komme ind i stort optog
med pægene og prinsene av det kon-
gelige hus i spissen ad floidøren til
venstre for tronen og der maatte reg-
nes med demonstrationer, som jeg
hverken kunde eller vilde delta i, tok
jeg plas i bakerste række længst til-
høire.

Til almindelig overraskelse traadte
keiseren imidlertid ind ad horens til-
høire, stilfærdig og halvt ubemerket,
ledsaget av et halvt snes generaler,
som tok opstilling ved venstre side
av tronen. Prinsene var ikke med.
Det het sig, at kronprinsen allerede
var avgaat til fronten. Arrangemen-
tet var helt igjennem præget av at-
tentatfrykt.

Keiseren blev hilst med leverop.
Han var i graa feltuniform og stog
hurtig op til tronen. Rikskansleren
bukket dypt og rakte ham trontalen.
Keiseren læste den staaende. Stem-
men var anstrengt og træt, dirrende
av indre bevægelse. Det var ikke
den sedvanlige kommandotone, med
en forelæning med sammenbitte tænder.
Av og til maatte han stanse,
mens bifaldet brakket gjennem sa-
len. Da han hadde læst den egent-

lige frontale, rakte han rikskansler-
ren manuskriptet og fortsatte med
høvet rost: »Fra idag av kjender
jeg ingen partier, men kun tyskere.
Er partienes førere enig med mig
deri, ber jeg dem om at træ frem og
bekræfte det med haandslag«. For-
mændene for de to konservative partier,
centrum, det nationalliberale og
det frisindede parti traadte derpaa
frem og rakte ham haanden, mens
forsamlingen vildt begejstret brot ut
i stormende jubel og endeløse hyl-
destrop.

I min nærhet stod to av Tysk-
lands mest bekjendte mænd, profes-
sor Harnack og dr. Fr. Naumann.
Harnack stod foroverboiet,
dypt grundende, øiensynlig sterkt li-
dende ved tanken om, hvad der fore-
stod. Naumann var meget bevæget.
Stora sveddraaper perlet paa hans
pande. Han rystet sjentagne ganger
stille paa hodet, mens de andre jub-
let, og stirret ut i det tomme rum
med et lidende, halvt fortvilet blik.

Keiseren vilde nu forlate salen ad
den vei, han var kommet. Professor
von Calker, som var møtt som ma-
jor i den bayerske livgardes lyseblaa
uniform, var især begejstret og
trængte sig frem med vældige
»Hoche-rop. Keiseren blev opmerk-
som. Tre skridt fra mig stanset han,
dreiet sig om og tilropte hr. von Cal-
ker: »Gehen Sie auch mit?« »Ja-
wohl Majestät!« »Nah! Dan wollen
wir sie ordentlich verdreschen!« og
riksdagsmand von Calker fik et
varmt haandslag og var henrykt.
Tysklands skjæbnetime er inde. Et
stort folk ligger i angst og bæven
for sin fremtid.

H. P. Hanssens optegnelser er ut-
git med bidrag av Carlsbergfondet.
De er forsynet med enkelte bilag,
forklarende noter og med korte bio-
grafiske oplysninger og de vil ogsaa
bli forsynet med et fuldstændig navne-
register. De er skrevet i et letlest
og har uheldige følger for vore ban-
ker, især for de banker, som har væ-
ret ledet forsiktig og som har stats-
kommune- og fylkesobligationer.
Paa grund av den høie indlaansrente
bli: bankenes fortjeneste mindre end
sedvanlig. I denne tid burde banken
heller styrkes.

Fylkeskasserer Svendsen uttalte
i tilslutning til dette, at for Lille-
hammer by har diskontoforhøien
sen bevirket, at det beløp, som kræ-
ve til renter, er overstøget med man-
ge tusen kroner.

Den høie diskonto.

Nogen nedsættelse neppe nær forestaaende.

Specialtelegrammer til «Aftenposten».

Lillehammer, 5te april.

Der holdtes igaar et møte i Lille-
hammer sparebank, hvor fylkeskas-
serer Svendsen henstillet til den
fungerende bankchef, som ogsaa er
formand i Norges Banks represen-
tantskap, at utale sig om en sak, som
omfattes med mer end almindelig in-
teresse: Diskontoforhøien.
Overrettsakfører Thallaug uttalte,
at han gjerne skulde si sin mening.
Han maatte understreke, at han
ikke uttalte sig som formand i
Norges Banks representantskap, som
saadan hadde han intet med fastsættelsen
av diskontoen at gjøre, idet
loven om Norges Bank tillægger
Norges Banks direktion og den alene
myndigheten. En ny forhøielse av
den nuværende høie diskonto kunde
der, saavidt hr. Thallaug skjønte, ikke
være tale om. Saa henge den store

arbeidskonflikt ikke er løst, vil der
vel heller ikke bli tale om nogen ned-
sættelse av diskontoen. Forhaabent-
lig maatte konflikten snart bli løst
og da maatte man ogsaa ha haab og
kunde vente, at diskontoen blir ned-
sat. Den høie diskontoen øker i
sterk grad byrdene for næringslivet
og har uheldige følger for vore ban-
ker, især for de banker, som har væ-
ret ledet forsiktig og som har stats-
kommune- og fylkesobligationer.
Paa grund av den høie indlaansrente
bli: bankenes fortjeneste mindre end
sedvanlig. I denne tid burde banken
heller styrkes.

Fylkeskasserer Svendsen uttalte
i tilslutning til dette, at for Lille-
hammer by har diskontoforhøien
sen bevirket, at det beløp, som kræ-
ve til renter, er overstøget med man-
ge tusen kroner.

Hvad vi alle gaar og tænker paa.

(Forts. fra 1ste side).

Der er intet haab. Tok nogen haab-
bet bort, da maatte jeg si, at men-
nesket var det ulykkeligste av alt
som lever paa jorden; for det at
være haabløs er det værste av alt.
Men det behøver ingen at være.

Er jeg nu kommet saa langt,
at det staar klart for mig, at et liv
uten haab ikke er værdt at leves,
saa maa det næste bli, at jeg for
enhver pris søker at faa gie paa
noget, som kan gi mig haab, finde
noget, som jeg kan stole trygt og
sikkert paa, i livet og i døden.
Findes der et slikt haab for os
mennesker?

Ja, det findes.
Naar vi staar ved en av vore
kjæres baare, sier vi: Gud være
lovat som har git os et levende
haab ved Jesus Kristus.
Jeg tænker, ja jeg er viss paa,
at alle disse søkende, famlende el-
ler tvilende mennesker, som gaar
og grubler over livets sværeste
spørsmål, vil indrømme, at de
vilde være lykkelige, om de kunde

naa saa langt, at de fik om det ik-
ke var mere end et skimt av de
kristnes haab. Mange naar vist
aldrig laaber end til en alik
længsel. Helt ut tilfredse, d.
v. s. lykkelige blir vi nok ikke,
før vi kommer til fuld klar-
het og visshet i denne sak.
Men det er ikke saa liketil. Nogen
naar lettere frem, andre har store
vanskeligheter at overvinde og
naar kanske aldrig frem til klar-
het, end si visshet.

Men er der bare fuldt alvor
i vor længsel, saa bærer nok og
saa det frem; for Gud hører selv
det svake suk, naar det bare kom-
mer fra et opriktig hjerte. »Fren-
den er god at vinde, sa Arnlfjot
Gelline paa jemternes ting, jeg vil
gjøre et eneste kast efter den end-
da. Sjølefred er det høieste pan-
jord, det tror jeg de vil gi mig
medhold i, for hvem disse spørs-
maal er bliet en alvorssak, som de
gaar og tænker paa.

d'Amont-sakens efterspil.

En interpellation i det schweiziske
nationalraad.

Bern, 5te april.

Medlem av nationalraadet, Ca-
nova fra Graubünden, har frem-
sat følgende interpellation:

Er det forbundsraadet be-
kjendt, at det franske konsulat i
Basel har organisert en spioncen-
tral, og at denne har været i virk-
somhet i flere aar?

Hvilke skridt akter forbunds-
raadet at foreta for at bringe den-
ne tilstand til opphør og fremkalde
tilbakemeldelse av vedkommende
embedsmænd?

Interpellationen gjelder den
spionsak, som for kort tid siden
fandt sin avslutning ved tyske
domstoler. En fransk kaptein
d'Amont var bliet arrestert er
spioneri mot Tyskland og dømtes
til 15 aars fængselsstraf. De tyske
myndigheter hadde længe
fulgt hans spor, men da han arbei-
det fra en central i Basel, stod
man længe maktesløs. Omsider
lykkedes det at lokke ham over
den tyske grænse, og saa snart
han satte foten paa tysk grund
blev han anholdt. Under proesen
blev det oplyst, at han hadde
hat en hel del tyske hjælpere.

Unge Høires Diskussionsklub.

Næste møte holdes tirsdag 5de
april kl. 8.30 aften præcis i
Kristiania Håndverks- og Indu-
striforening, gruppeværelse nr. 3,
3dje etage.

Aftenens foredragsholder blir
klubbens tidligere fuldmæktig O.
M. Hoff.

Alle medlemmer maa møte.

Nationaltheatrets ukerepertoire

er fastsat saaledes: Søndag kl. 7½
»Kong Richard III. Mandag kl. 7½
»Kong Richard III. (ab. O). Tirsdag
kl. 8 »Leonarda« (gjesteoptræden av
fra Magda Blanc og fru Lilli Berg-
mann — siste gang). Onsdag kl. 7½
»Peer Gynt« (nedsatte priser). Tors-
dag kl. 7½ »Kong Richard III. Fre-
dag kl. 7½ »Peer Gynt« (nedsatte
priser).

Guldbryllup.

Prost Hirsch.

Prost Lars Robert Hirsch
og frue feirer guldbryllup den
8de ds.

Hirsch er født i Trondhjem
16de februar 1845. Han blev stu-
dent 1862, men blev en tid efter
syk og var arbeidsudyktig i 4 aar.
I 1871 tok han teologisk embeds-
eksamen. Et aarstid var han læ-
rer ved realskolen i Trondhjem, i
aarene 1874 til 1884 var han sje-
mandsprest i Antwerpen, blev saa
sogneprest til Stord pr. Stenkjær,
i 1898 sogneprest til Tjømsø og i
1905 sogneprest til Kragerø. I
1909 blev han tillike prost i Bamle
prosti. I 1915 tok han avsked fra
disse embeder. Som pensionist har
han vikariert i Nittedal, i Markus
menighet her, ved Rikshospitalet
og andre steder. I 10 aar var han
formand i Kragerø kreds av sje-
mandsmissionen. Han har skrevet
i forskjellige tidsskrifter og av-
iser.

Paa alle steder, hvor Hirsch
har virket som prest, kunde han
glæde sig ved at være meget av-
holdt inden menigheten.

Prostinde Hirsch

er født Stine Colban Aas og er
født i Trondhjem 6te juni 1855
som datter av toldkasserer Aas.
Prostinden har sterke sociale in-
teresser og har navnlig været
virksom for avholdssaken. Fruen
har en tid været president for Det
hvide Baand.

Dag og nat.

— Danskene forsømmer sjelden
nogen anledning til at snerte os nord-
mænd. Det er da glædelig, at de nu
har avsløret en falsk nordmand som
en av sine egne. Denne mand har
været paaførdet mange steder. Et-
steds vilde han oprette en bank —
ideen hadde han vistnok hentet fra
»Tokerud Bank«. Da stiftelsesmøtet
skulde holdes, var han selvfølgelig
væk. Et andet sted var han rikman-
den, som vilde lindre nøden blandt
kriksenker. Efter at ha nydt endel
gjæstfrihet forduftet han. I Slesvig
by optraadte han som en norsk ma-
rineleitaant, som var meget sterkt in-
teressert i alt dansk dernede. Til
ungdomsforeningen bestilte han et
piano, som han dog selvfølgelig glemt
at betale. Han inviterte en hel del
ungrø til en Norgesreise i sommer, be-
søkte flere danske familier og slog
om sig med planer, hvis realisasjon
han vilde sikre ved hjælp av en del
av sin store formue. Han bodde paa
»Slesvigshus« i omtrent en ukes tid.
Saa forsvandt han, dog uten at betale
og efter at ha laant en cykel, hvor-
med han før over grænsen mot nord.
Denne nordmand er altsaa nu omsi-
der avsløret som dansk.

Byen uten elektricitet i nogen timer.

Paa grund av fyldingen av bas-
sinet ved Solbergfosanlægget vil
kraftanleggene i Glommen imor-
gen bli sat ut av drift helt eller
delvis i nogen timer. Av denne

Gaar vi en ny istid imøte?

For vort lands vedkommende bekræftes
ikke dette.

Av konservator P. A. Øyen.

Netop bladet jeg gjennem nogen
avisutklip. Der støtte jeg paa et
med overskriften «En ny istid?»
Det var fra ifjor, men heldigvis
har ikke den nye istid indfundet
sig endnu, og det var ganske hel-
ler ikke ment at spaadommen
skulde gaa saa hurtig i opfyldelse
endskjønt man estaar paa terske-
lens heter det.

Men det er jo altid noget visst
sensationelt i det at en ny uanet
komet kommer i jordens nærhet
og vil smelte og brænde os alle op
i et øieblik. Og det er ogsaa noget
sensationelt i det at Mars snart
vil komme os nærmere end den
nogensinde i «mands minde» har
været. Og da er det ikke noget rart
i at der knytter sig en viss sensa-
tion til det at store deler av jord-
overflaten, deriblandt ogsaa vort
egot land, snart skal bli dækket
av en stor iskappe, kanske tusin-
der av fot i høiden.

For at spaadommen skal kun-
ne brede sig med den rette tyngde
utover, er det naturligvis nødven-
dig at angi at den er utgaat fra
et av «Onkel Sam» universiteter.
Men de er jo mange. Og vi skal
heller ikke ved denne anledning
indlate os paa en diskussion av
hvad der muligens i en for os
mennesker nærsagt uoverskuelig
fremtid kan indtræffe paa det
amerikanske kontinent.

Men det kan ha en viss inter-
esse at se litt paa de utsikter som
gamle Norge har til at faa den is-
kappe som dækker Gjøttertindens
top til at brede sig videre ut over
— — — Jotunheimen.

Eller kanske til at dække hele
landet.

Utsiktene er nemlig for øie-
blikket meget smaa. Men der kan
jo hende saa meget i fremtiden.
Sæt at maanen faldt ned paa jor-
den, sa engang en mand da han
blev forelagt et vanskelig spørs-
maal til besvarelse.

Det staar endnu saa klart

Begge er fremdeles i god vigør
og følger med i tidens spørsmål.
De feirer dagen paa villa »Van-
genstens, Stabæk.

NÅR BARNET FÅR SIN
VILJE GRÅTER DET IKKE

grund maa man i Kristiania være
forberedt paa, at den elektriske
strøm i tiden 2 morgen til 12 mid-
dag kan komme til at utebli for
enkelte strøk av byen.

Barneteatret

spiller imorgen den morsomme »Jør-
gen Storskræter« og Botten Soot
synger »Busteper.

bræer i løpet av et aarhundrede
eller to gaar frem eller tilbake, da
man i istiden har for sig et geo-
logisk fænomen av lang rekke-
vidde med hensyn paa tid. Med
den anskuelse som mange geologer
for tiden har med henblik paa istidens
varighet spiller det imid-
lertid en ikke uvesentlig rolle.

I en artikkel «Fimbulkul-
des» i «Aftenposten» 1918, nr. 198,
har jeg tidligere redegjort for end-
del forhold i nær tilslutning til
det her umiddelbart foreliggende
spørsmål.

Vi skrider nok tilbake gjenn-
em vor historiske tid, gjennem
jernalderens og kanske bronseal-
derens sagndannelse med, under
de samme periodisk vekslende kli-
matforholde og bræstande som
dem vi endnu den dag idag er
vidne til. Bronsealderens begyn-
delse pleier man jo nu med et
rundt tal at datere omkring aar
2000 f. Kr. Hvor langt vi saa skal
gaa tilbake gjennem den frut-
gaende stenalder for at møte ves-
sentlig andre klimatiske forholde
blir noget usikkert.

Idethele mangler vi her aar-
maal.

Vi er kommet tilbake til geo-
logiske tider og man kan med
de der sedvanlige resonnementer
for geologiske forandringer av den
ene eller anden art.

Vi vet nu med nogenlunde sik-
kerhet at gjennem det tidsrum da
under landets stigning strandlin-
jen her omkring den indre del av
Kristianiafjorden flyttet sig fra
22 m. o. h. til 11 m. o. h. saa var
nedbørmengden noget større end
saavel før som siden. I begynnel-
sen av dette tidsrum var vistnok
temperaturen ikke saa lite høiere
end nu, men i slutningen kanske
omtrent som nutidens.

Men med nutidens temperatur-
forhold og større nedbørmengde
har vistnok bræstanden i den øst-
lige del av vort land været noget
større end nu. Men hvor længe
det er siden, maalt i aar, det vet
vi ikke.

Forut derfor ligger imidlertid
øst-veststiden med et fuktig
mildt klima og forut derfor igjen
den varme, tørre poreclæns-
skjellelets tid med vistnok be-
tydelig mindre bræstand end nu.
Men dermed er vi ogsaa tilbake i
en tid som ligger aartusinder før
vor tidsregnings begyndelse.

Det er fra denne tid av, at det
kunde være tale om at nærme sig
en ny istid. Men efter alt hvad vi
nu kjender til forandringer i vort
lands flora og fauna er det langt
sandsynligere at denne forandring
er av samme art som de forandring-
er der mange ganger har ind-
truffet i vort land efter istiden
— vekslende.

Universitetets Paleontologiske
Museum.

P. A. Øyen.

NORSK FORSIKRINGSELSKAB

NORDEN

STIFTET 1867

Brand- Ansvars

Automobil- Indbruds- Ulykkes- og Sjøforsikring

Husk:

imorgen mellem 5 og 10 om
klokke de sidste lodder til
Norsk Folkemuseums lotteri
solgt hos Hallén, Statens.
Den som vinder vinner!